సూరి సిద్ధాంతం - 2

"డ్రాస్టిక్ స్టెప్స్! స్ట్రాంగ్ మెషర్స్!" అన్నాడు సూరి.

"తెలుగు యేడవ్వోయ్! ప్రతిదానికి వెధవ ఇంగ్లీషు!"

"రైటో! అఘాయిత్యమయిన మెట్లు! బలమయిన కొలతలు!"

"వద్దు! వద్దు! ఇంగ్లీషులోనే కానియ్యి."

"నాకు తెలుగు రాదంటే వింటావా నువ్వు? నా సిద్ధాంతం ఏమిటంటే, ఎవడయినా కానీ కొంత అఘాయిత్యం, మొండితనం, చెయ్యకుండా లోకాన్ని జయించలేడు!"

అది నిజం కూడాను. అసలు సూరి వాకింగ్ ఎన్‌సైక్లోపీడియా. (నాకూ సూరి దుర్గుణం అలవాటుపడ్డది. అలా అని 'నడుస్తున్న విజ్ఞాన సర్వస్వం' అంటే మాత్రం ఏమంత బాగుంది?) ఏ విషయమయినా అడగండి సూరి చెపుతాడు. సూరికి తెలుసు. ఆడవాళ్ళు తల్లోపెట్టుకునే సూదులదగ్గిర్నించి కాస్మిక్ రేస్, మాడరన్ స్పిరిచ్యుయలిజం వరకూ వాడికి తెలీని విషయం లేదు. అయితే వాడి స్ట్రాంగ్ పాయింటేమిటంటే 'గృహచ్ఛిద్రాలు' అనే పేరుతో వాడొక పెద్ద గ్రంథం రాయటం ప్రారంభించాడు. అది పూర్తి అయిన తరవాత అన్ని సంసారాలూ చక్కపడగలవు. అంతదాకా మీరంతా ఇదివిని తృప్తిపడవలసిందే. (సూరి సిద్ధాంతం నిజంగా పనిచేస్తుందా అని అనుమానించే వారికిప్పుడే ఒక ముక్క చెప్పేస్తాను. నా పైసంపాదన విషయం ఇంట్లో వాళ్ళకు అంతుపటనివ్వద్దని సలహా యిచ్చి మా కొంపలో కాస్త శాంతి నెలకొల్పింది వీడే.)

"లోకంలో అనేకరకాల పశువులున్నారు. వాళ్ళను గురించి కథల్లోనూ, నాటకాల లోనూ చదువుతూనే వున్నాం. కాని ఎదురుగా వచ్చినప్పుడు చూసీ చూడనట్లు ప్రవరిస్తున్నాం ఎందుకు! చిన్న సంగతి చెబుతాను విను. నా స్నేహితుడి చెల్లెలొకపిల్ల వుంది. ఆ పిల్ల భర్త మంచివాడే కాని దేబె. ఉత్తఓబయ్య. కాపరానికి పోయింది మొదలా అమ్మాయిని కుక్కకన్న నీచంగా చూశారంటేనమ్ము. ఆ పిల్ల వెధవ ఆడబిడ్డ పనిమనిషిని చూసినట్టు చూసేది. బావగారు భార్యను చూసినట్టు చూసేవాడు. మామగారు - అమిత దురహంకారి - మీదపడి కొట్టేవాడు. మొగుడంతా చూస్తూ ఊరుకునేవాడురా! వాడి సైకాలజీ ఎటువంటిదో

మరి! ఆ పిల్లకు సహజంగా ఒళ్ళు మండేది. కాని ఏం చేస్తుంది. ముచ్చటగా మొగుడిచేత సింహాసనం ఎక్కించుకోవలసిన రోజులలో చివాట్లూ, చెప్పుదెబ్బలూ!

"చుట్టుపక్కల వాళ్ళంతా చూస్తూ ఊరుకున్నారా అంటావా? ఆయనకు ప్రోత్సాహం కూడా ఇచ్చారేమోనని నా అనుమానం. ఆయన చాలా ధనికుడు!

"ఆ పిల్ల చాలా పౌరుషం కలది. అందుకని ఎవరితోనూ చెప్పుకోలేదు. మొగుణ్ణిచూస్తే వున్న గౌరవం బొత్తిగా పోయింది; కాలానిక్కట్టుపడి ఉంటున్నది. యిలా జరుగుతుండగా ఆ పిల్ల గర్భిణిగా వుండి ఆడపిల్లను ప్రసవించింది. అంతటితో ఆ పిల్ల కష్టాలు రొండింతలయినై. ఒరే! నే ఒక్కటే చెబుతున్నా చూడూ! ఆడపిల్ల పుడితే ఏడిచే వాళ్ళకుండే ఒక్కటే శిక్ష! అటువంటి వాణ్ణి ఆడవాళ్ళంతా బహిష్కరించి దగ్గిరికి రానీకుండా వుంటేసరి! ముష్టి ఆచారాలను అతిక్రమించలేక, ఆడపిల్ల పెళ్ళి గొంతుకు వురల్లే చేసుకుంటు ఆడపిల్ల పుట్టిందని వలవలా ఏడుస్తారు.

"ఇలా కొంతకాలం గడిచిందమ్మా! మా స్నేహితుడి చెల్లెలు మరో ఆడపిల్లను కన్నది! శిక్ష యేమంటావు? ఆరోజునించి ఆ పిల్లపడ్డ పాట్లు చెప్పటానికి వీలులేదు. ఈ లోపల మా స్నేహితుడివైపు వాళ్ళు చూచాయగా పిల్ల కష్టాలను గురించి విన్నారు. కాని, పిల్లనడిగితే నిర్లక్ష్యంగా ఏమీలేదు పొమ్మన్నది. కాని మా స్నేహితుడు మాత్రం కోపం వస్తే మనిషికాదు. వాడు చాలా రోజులు కోపం ఆపుకున్నాడు. మళ్ళీ చెల్లెలు మూడోసారి ప్రసవించటానికి వచ్చినప్పుడు ఆ పిల్లను నిలతీసి సంగతి యావత్తూ కనుక్కున్నాడు. ఇంకేముంది? అప్పుడు నువ్వయితే యేంచేస్తావురా?"

"ఇంకా ఏం చేసేదేమిటి! ఆ ముసలాణ్ణీ, కొడుకుల్నీ చిత్రవధ చేసొస్తాను!"

"తప్పకుండా! నీ తెలివితేటలు నాకు తెలుసును... సమయానికి నేను దేవుడల్లే వచ్చాను. (మా సూరికి మాడెస్టీ అనేది ఏ కోశానాలేదు. ఇప్పుడే తెలుసుకోండి.) మా స్నేహితుడు కత్తులూ కఠారాలూ తీసుకొని ప్రయాణమౌతున్నాడు. వాడి ప్రయాణం ఆపి, వాణ్ణి మెల్లిగా సముదాయించి వాడి చెల్లెలితో మాట్లాడాను. ఆ పిల్లకు మొగుణ్ణి చూస్తే బొత్తిగా అభిమానం పోయింది. కాని మొగుడికి తన్ను చూస్తే ఒక విధమయిన పిరికి ప్రేమ లేకపోలేదన్నది. అంతే నాకు కావలిసింది. అప్పుడే మా స్నేహితుడి చేత బావమరిదికి ఒక ఉత్తరం రాయించాను. 'నీ భార్య, మా చెల్లెలు తిరిగి ఆడపిల్లనికని అప్రదిష్టపడలేక విషం తీసుకుని ఆత్మహత్య చేసుకోటానికి ప్రయత్నం చేసింది. కనుక్కున్నాం. డాక్టరు వచ్చి ఏదో మందిచ్చాడు. పిల్ల అపాయకరమయిన స్థితిలో వుంది' అని.

"ఆ ఉత్తరం అందిన తరవాత ఆ పిల్ల మొగుడి అవస్థ వర్ణనాతీతం. అది చదువుతూనే మత్తు వదలిన తాచల్లేలేచాట్ట. తల్లిని తండ్రిని తిట్టాడు. అన్నమోహాన చేతిలో వున్న పుస్తకం

విసిరేశాడు. తన భార్య బతక్కపోవాలి. ఒక్కొక్కరి నెత్తురు తాగి, పేగులు మెళ్ళో వేసుకోకపోతే ఛీ! మాదిగాణ్ణేనని ప్రతిజ్ఞచేసి అత్తవారింటికి పరిగెత్తుకొచ్చాడు. తరువాత చెప్పేదేముంది? ఆ కాపురం కుదుటపడ్డది. అతని ప్రతిజ్ఞ మళ్ళీ మళ్ళీ విన్న తరవాత మా స్నేహితుడి చెల్లెలు భర్తమీద అభిప్రాయం మార్చుకుని చాలా ప్రేమగా ఉండటం మొదలుపెట్టింది. ఇప్పుడాపిల్ల అరుగురాడపిల్లలను కన్న దింతవరకు. అత్తగారూ, మామగారూ, తమ కసలు మగపిల్లలే అక్కర్లేదన్నట్టు నటిస్తారు. చిన్నకొడుకు చెవివేటు దూరంలో ఉన్నంతకాలం."

"నువ్వు చాలా తెలివికలవాడివిరా, సూరీ! అందరికీ అంత అఘాయిత్యంగా ఉత్తరం రాయటానికి దమ్ముంటుందంటావా?"

"నన్నేం చూశావు! నాతల్లోనించి దూరిపోయిన వాడున్నాడు. అఘాయిత్యానికి (ఇంకోడి గొప్ప ఒప్పుకునే గుణం కూడా ఉంది సూరి దగ్గర. ఏమాట కామాటే!) పార్వతీశమని. మహా అందంగా ఉండేవాడు. అతనికి వేలు విడిచిన మేనమామ ఒకడుండేవాడు. ఆయన్ను పార్వతీశం తాత దగ్గిరికితీసి పెంచటంవల్ల వేలు విడిచిన లక్షణాలేవీ కనిపించకుండా పోయినై. ఆయనకో కూతురున్నది, శారద అని. అందరూ వద్దు వద్దంటుంటే ఆ పిల్లకు ఎనిమిదో ఏట పెళ్ళి చేశాడు. నాకింకా సంవత్సరానికి మారకం ఉంది. కన్యాదానఫలం దక్కాలి అట్లా అని. ఆయన కొంచెం చాదస్తమ్మొగుడులే మొదటినుంచీ? కన్యాదానఫలమా, బాగా దక్కింది. శారద మొగుడు పెళ్ళయిన ఆరునెలల్లోనే చచ్చి ఊరుకున్నాడు. లబాయిలూ, దిబాయిలూ! అందరూ ఆయన్ను అడ్డమైన తిట్లూ తిట్టారు.

"మొగుడుపోయిన తరవాత మూడు నాలుగేళ్ళకా పిల్ల రజస్వల అయింది. తన తోటివాళ్ళంతా ఒకరొక్కరే కాపరానికి పోతుంటే ఆ పిల్లకు చాలా దు:ఖంగా ఉండి, తనక్కూడా తిరిగి ఎందుకు పెళ్ళి చెయ్యరని తల్లినీ తండ్రినీ అడగటము మొదలుపెట్టింది. అటువంటి పనిచేస్తే తనకు రౌరవాది నరకాలు రావటమే కాకుండా తన్నుయావన్మందీ బహిష్కరించి వెలిపెడతారు కనక తను అటువంటి పనిచెయ్యటం కల్లో వార్త అని తండ్రి ఖచ్చితంగా చెప్పేశాడు.

"శారద కిదంతా ఉన్మత్త ప్రేలాపనల్లేనూ సంధిమాటలల్లేనూ ఉండి తన బావకో ఉత్తరం రాసింది. నేను చూశాను కూడాను."

"ఏం బావా! నన్ను పెళ్ళి చేసుకున్నవాళ్ళూ, చేసినవాళ్ళూ రౌరవ నరకానికి పోతారా? మానాన్న అంటున్నాడు. ఇదంతా నిజమేనా? నీకు రౌరవ నరకమంటే భయమేనా? ఎందుకంటే నాకేం భయంలేదు. నువ్వెప్పుడూ ఇక్కడికి రావేం? ఈసారి శలవలకు వస్తావా! తప్పకుండా రా బావా, చాలా రోజులుందాగాని. ఏం నేను పూలు పెట్టుకుంటే ఎంత

బాగుంటుందనుకున్నావు. మరి మా అమ్మ పెట్టుకోనీదుగా. అంచేత మా అమ్మ చూడకుండా పెట్టుకుంటాను. తప్పక రా బావా! ఇట్లు, నీ ప్రియురాలు శారద."

"ఇదంతా తెలిసి రాసిందనటానికి వీల్లేదు. అజ్ఞానంలో రాసిందనటానికీ వీలులేదు. మొత్తానికి ఆ ఉత్తరం చూసి, పార్వతీశం ముగ్ధుడయినాడు. ఎట్లానయినా శారదను చేసుకోవలసిందే ననుకున్నాడు. అతనికి వేలు విడిచిన మేనమామగారింట్లో తనకు కలిగే ఇబ్బందులు స్పష్టంగా తెలుసును. వాటన్నిటికి సిద్ధమై మరీ బయలుదేరాడు.

"వాకిట్లో బావను చూడగానే శారద 'ఓ! బావొచ్చాడే, అమ్మా!' అంటూ కేకలుపెట్టి నాట్యం చెయ్యటం మొదలుపెట్టింది. అయితే సంతోషంలో కూడా తను రాసిన ఉత్తరం చూసి వచ్చాడన్నమాట బయటపెట్టలేదు. ఆ సంగతి గమనించాడు పార్వతీశం. కాని అతను శారద వంక కఠినంగా చూశాడు. శారద నిర్ఘాంతపోయింది. ఈ చర్య ఆ పిల్లకర్థం కాలేదు. అతను తనతో మాట్లాడినప్పుడల్లా కసురుతూ మాటలాడటం చూసి ఇంకా ఆశ్చర్యపడ్డది. ఆ మధ్యాహ్నం అతను అత్తతోను, మామతోనూ రహస్యంగా "శారదాంబ మరీ మితిమీరుతున్నది. దాని కలుసిచ్చి పాడుచేస్తున్నారు. ఈడొచ్చిన మొగాళ్ళతో అది అట్లా పూసుకు తిరగడం ఎంత అప్రతిష్ట!" అన్న మాటలు వింటే శారదకు గుండె పగలవలసిందే! తనతో బావ సరిగా మాట్లాడక పొయ్యేటప్పటికి శారద మొహం ఇంత చేసుకొని దిగులుగా ఒక మూల కూర్చున్నది. బావకు కోపం వచ్చిందనుకున్నది.

రెండు గంటలకు శారద తండ్రి స్కూలుకు వెళ్ళాడు. మూడు గంటలకు తల్లి పురాణం చదివేచోట కూర్చుని నిద్రోపోబోయింది. శారదా బావా మిగిలారు. శారద కోపంగా బావ దగ్గరకొచ్చి "ఏం బావా! నామీద అంత కోపం వచ్చింది. నాతో మాట్లాడవా?" అంది. పాపం పార్వతీశానికి కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతమయింది.

"ఓసి పిచ్చిదానా! నాతో అలా మాట్లాడితే మీ అమ్మ కోప్పడదుటే?" అన్నాడు పార్వతీశం.

"అయితే నన్ను చూస్తే నీకు కోపం లేదన్నమాటే!" అంది శారద మొహం అంత చేసుకుని.

"ఎంత మాత్రం లేదు. నువ్వు వెంటనే వెళ్ళి తల్లో పూలు పెట్టుకురా!" శారద దొడ్లోకి పరుగెత్తుకుపోయి తల్లో పూలు అడ్డదిడ్డంగా కుక్కుకొచ్చింది.

"మొహాన కుంకంబొట్టు పెట్టుకో.....! బావనుకాదూ" శారద ముద్దు పెట్టుకోనిచ్చింది. పార్వతీశం కొసరుకింద గట్టిగా శారదను కౌగలించుకొన్నాడు.

"నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటావా, శారదా!"

"ఎలా? నాన్న ఒప్పుకోడు!"

"మా బాగా ఒప్పుకుంటాడు. నీకు ముట్టునెల ఎప్పుడు, పిచ్చి సిగ్గులు పడి నా ప్రయత్నం పాడు చెయ్యకు. విదియ నాటికా! అయితే ఆనాటికి బయట ఉండకు."

"ఎలా?" అంది శారద రహస్యంగా.

"ఎవరితోనూ .... మీ అమ్మతో చెప్పకుండా గడిపెయ్యలేవూ మూడు రోజులూ?"

"ఇంట్లో కలవనా?"

"మరేమీ ఫరవాలేదు ఒక్కసారికి. నేనా విషయం బాగా చదివాను. డాక్టర్ల నడిగాను. ఏమీ తప్పులేదు."

"తరవాత?"

"నేను చేస్తాను. మనం పెళ్ళి చేసుకుంటే అంతా మన నోట్లో ఉమ్మేస్తారు ఇష్టమేనా? నేను నిన్ను ఎప్పుడూ ఇంత అపేక్షగా చూడకపోవచ్చును. అది కూడా ఇష్టమేనా? నేను నిన్ను కొట్టవచ్చును. ఏం? భేష్!"

మళ్ళీ ఇంకో ముద్దు పెట్టుకొని శారద మొహం మీద కుంకం తుడిచి తలలో పూలు లాగేసి, "నేను మళ్ళీ నీతో చెప్పేవరకూ నాతో మాటలాడకు సరేనా!"

"సరేగాని, నేను పూలు పెట్టుకుంటే బాగాలేను, బావా!"

"చిలకలా ఉన్నావు! లేకపోతే నేను ముద్దు పెట్టుకుంటానా? నాతో మాట్లాడకు మతిమరుపుదానా!"

చెప్పేదేముంది? పార్వతీశం వేసిన అస్త్రం అమోఘంగా పనిచేసింది. ఏకాదశి గడిచింది. శారద వాకిట ఉండలేదు. తల్లి తండ్రీ రహస్యంగా మధనపట్టం మొదలుపెట్టారు. చాటుగా శారదను పరీక్ష చేశారు. ఆ పిల్ల ఏ ప్రశ్నకూ సమాధానం చెప్పలేదు. భ్రూణహత్యా మహాపాతకం చెయ్యవలసి వస్తుంది ఏమిట్రా భగవంతుడా! ఈ అపవాదు భరించటమెలాగని శారద తండ్రి వాపోవటం మొదలుపెట్టాడు.

సనాతన ధర్మాన్ని గురించీ, విధవా వివాహాలు చెయ్యటం యొక్క బుద్ధి తక్కువను గురించి ఇన్ని రోజుల నుంచీ పార్వతీశం ఇస్తున్న ఉపన్యాసాలు మేనమామ మనసున నాటి ఆయన కతన్ని చూస్తే మంచి గురి యేర్పడ్డది. ఈ విషయంలో అతని సలహా అడగవలసిందే ననుకున్నాడాయన.

చాలాసేపు విషయం అర్థం కానట్టు నటించాడు పార్వతీశం. తరవాత మండిపడి మామను తిట్టడం మొదలుపెట్టాడు.

"మీ చనువులూ, అపేక్షలూ నాకర్థం కావు. మీ స్కూలు పిల్లల కళ్ళన్నీ ఈ ఇంటిమీదనే ఉంటున్నై. అటువంటప్పుడు ఎంత జాగ్రత్తగా వుండాలి? అయ్యయ్యో, ఎంత

అపకీర్తి. ఎంత పాపం! శిశుహత్యచేసి నరకానికి పోతావా? చెయ్యక అపవాదు పడతావా? రౌరవాది మహా నరకాలు.."

మామగారి శరీరం కంపించి ముచ్చెమటలు మొదలుపెట్టింది. "ఉండరానాయనా! నాకీ ఆపద తప్పే ఉపాయం చెప్పు! నీ యింటి కుక్కనై పుట్టి నీ రుణం తీర్చుకుంటాను."

"అవకతవక పనులన్నీ చేసి ఉపాయం అడిగితే ఏం చెప్పను? నా వల్లకాదు" అన్నాడు పార్వతీశం.

శారద తల్లిదండ్రుల అవస్త వర్ణనాతీతం. పార్వతీశం వాళ్ళను కొంత బాధపడనిచ్చి, ఒక్క ఉపాయం లేకపోలేదు అన్నాడు.

"ఏమిటది? ఏమిటది?" అన్నారు శారద తల్లిదండ్రులు ఏకగ్రీవంగా.

"ఎవరికైనా ఇచ్చి వెంటనే పెళ్ళి చేస్తే సరి! అపవాదు తప్పుతుంది నరకం ఎలాగూ తప్పదు."

"ఎవరు చేసుకుంటారు."

"దాన్ని గుంటూరు తీసుకెళ్ళి ఎవరినయినా చూసి అంటగడతాను." ఈ ఏర్పాటుకు అంతా ఒప్పుకున్నారు, శారద కూడా.

శారదను తీసుకొని పార్వతీశం గుంటూరు వెళ్ళాడు. పదిహేను రోజులకతని దగ్గరి నుంచి ఉత్తరం వచ్చింది.

"మామగారికీ, అత్తగారికీ నమస్కారములు. ఎంత వెతికినా శారదకు మొగుడు దొరకలేదు. ఇక తప్పక నేనే చేసుకున్నాను. అందుకొరకు మీరు నాకు, చాలా కృతజ్ఞులై ఉండవలెను - చెప్పటం మరిచిపోయినాను. ఇవాళే శారద వాకిట వుంది. రౌరవ నరకం విషయం మీకిక ఏమాత్రం భయం అవసరం లేదు."

"ఒక్క సంగతి మాత్రం చెప్పాలి. వాళ్ళిద్దరూ ఈనాటికీ చాలా అన్యోన్యంగా ఉంటున్నారు - మనలో చాలా మందికి చాతకాని విద్య!"

"కనక ఉంటారు!" అన్నాను.

"అవును. లేకపోలేదు" అన్నాడు సూరి.

మొదటి ముద్రణ : ఆంధ్రభూమి, ఫిబ్రవరి 1934